

Grimm

legszébb meséi

Editura KEDVENC Kiadó

Székeludvarhely 2021

ISBN 978-606-8638-91-1

Másnap reggel azt mondta a suszterné asszony:

– Még kell hálálnunk ezeknek a manóknak, hogy jómód-
ba juttattak minket. Pucéron szaladgálnak az istenadták,
még jó, hogy meg nem fagynak! Tudod, mit? Varrok nekik
ingecskét, kabátkát, mellényt, nadrágot, kötök nekik haris-
nyát is, te meg csinálj mindegyiknek egy pár szép kis cipőt.

Egész nap ezen dolgoztak; az asszony kezében szaporán
járt a kötőtű, csattogott az olló, készültek a kis ruhák, az
ember meg a székén kuporgott, és kalapált, szögelt, forgatta
a kaptafát, míg a kis cipőket meg nem csinálta. Este aztán a
kiszabott bőr helyett az ajándékokat rakták oda az asztalra;
szépen elrendezték mindent, elbújtak a sarokban, és kíván-
csian lesték, mit szólnak majd a manók.

Azok szokás szerint pontban éjfélkor meg is jelentek,
és tüstént dologhoz akartak látni. Hanem ahogy az asztal-
ra esett a pillantásuk, lecsapták a szerszámaikat és azt sem
tudták, mihez kapjanak, mit simogassanak, minek örven-
dezzenek. Egykettőre bebújtak a kis ruhákba, elhúzták a kis
cipőt, füttyentgettek, rikkantgattak, egyszerre csak cincogva
nótázni kezdtek.

Ugye, milyen csinos fiúk vagyunk?

Többet bizony nem is suszterkodunk!

– énekelték; körültáncolták az asztalt, szökdécseltek, ug-
rándoztak, végül aztán kiperdültek a szobából.

Nem is jöttek vissza soha többet.

A suszternak pedig élete végéig jól ment a sora, mindig
volt munkája, és minden sikerült neki, amihez csak hozzá-
kezdett.

Tartalomjegyzék

HÓFEHÉRKE.....	5
A NYÚL MEG A SÜN.....	24
A KÉT TESTVÉR.....	29
AZ ARANYLÚD.....	63
A HÁROM SZERENCSEFIA.....	69
A RÓKA MEG A MACSKA.....	79
CSIPKERÓZSA.....	81
TERÜLJ, TERÜLJ, ASZTALKÁM... ..	92
BABSZEM JANKÓ.....	108
A SUSZTER MANÓI.....	118

ResE mű részleteinek vagy teljes egészének közlése bármilyen médiában a kiadó írásbeli engedélye nélkül tilos és bűncselekmény a hatályban levő törvények szerint.

Reproducerea parțială sau integrală a ediției fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită conform legilor în vigoare.

Megrendelhető:

0744505331

0744611095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Grimm, Jakob; Grimm, Wilhelm

Grimm legszebb meséi / Jakob și Wilhelm Grimm -
Odorheiu Secuiesc: Kedvenckiado, 2021
ISBN 978-606-8638-91-1

821.111

HÓFEHÉRKE

Tél volt, kiszakadt a felhők dunnája, sűrűn hulltak a hópihék a világra. Hulltak kunyhókra, hulltak kastélyokra, bevonták szép fehér takaróval a királyi palota tetejét is. A királyné ott ült csillogó ébenfa keretes ablakában, s öltögetés közben ki-kinézett a hóesésbe. Ahogy így elszórakozott, és nem figyelt eléggé a munkájára, egyszer csak megszúrta a tűvel az ujját, gyhogy nyomban kiserkedt belőle három vércsepp. A királyné nézte a vércseppeket az ujj hegyén meg künn a kerten a hó fehér leplét, aztán az ablak ébenfa keretét s azt gondolta magában: „Bárcsak ilyen gyermekem volna: fehér, mint a hó, piros, mint a vér, fekete, mint az ében.”

Nem sokkal ezután lánya született, fehér volt a bőre, mint a hó, piros az arca, mint a vér, fekete a haja, mint az ébenfa. El is nevezték Hófehérekének. S ahogy a gyermek megszületett, a királyné meghalt.

Mikor a gyászév letelt, a király új feleséget hozott a házhoz. Szép asszony volt az igaz, de olyan büszke, olyan kevély, sehogyan sem tűrhette, hogy valaki szebb legyen nála. Volt egy varázstükre, azt minduntalan vallatóra fogta:

Mondd meg nekem, kis tükröm:

ki a legszebb a földön?

Ilyenkor a tükör mindig azt felelte:

Úrnőm, nincs a világnak

szébb asszonya tenálad.

Erre aztán a királyné sem aggodalmaskodott tovább, mert tudta, hogy a tükre nem mond mást, mint színtiszta igazságot.

Telt-múlt az idő, esztendő esztendőre. Hófehérke nőtt, növekedett, és hétéves korára olyan szép lett, mint maga a ragyogó nap, szebb még a szépséges királynénál is. Ez eleinte nem sokat törődött a mostohalányával, hanem egyszer aztán gyanút fogott, bezárkózott a szobájába, elővette a tük-rét, és megkérdezte:

*Mondd meg nékem, kis tükröm:
ki a legszebb a földön?*

De a tükör ezúttal nem úgy felelt, ahogyan a királyné szerette volna, hanem azt mondta:

*Szép vagy, úrnőm, de tudd meg:
Hófehérke százszor szebb.*

A királyné kékre-zöldre vált az irigységtől, s attól fogva egyre abban főtt a feje, hogyan pusztíthatná el Hófehérkét. Nem volt többé se nappala, se éjjele, egészen belesápadt a sok emésztődésbe, úgyhogy napról napra fogyatkozott a szépsége. Egyszer aztán, mikor az ura az országot járta, maga elé hívatta bizalmas udvari vadászát, és ráparancsolt:

– Vidd ki azt a gyereket az erdőbe, látni sem akarom többé! Öld meg, és bizonyságul hozd el nekem a szívét!

Másnap a vadász, mintha csak sétálni készülne, magával hívta Hófehérkét. A lányka örömet vele ment, mert szeret-te az erdő virágait, a madarak muzsikáját s a lepkék tarka táncát a lombon átszítáló fényben. Mind beljebb és beljebb mentek, míg egy tisztásra nem értek; ott megálltak, s a va-

dász elővette a kését, hogy megölje Hófehérkét. De a lányka könnyörgésre fogta a dolgot:

– Kedves vadász, kérve kérlek, hagyd meg az életemet; úgy eltűnök ebben a rengetegben, híremet sem hallják többet!

A vadász megszánta, és útjára engedte.

– Menj csak, szegény kislány! – mondta, és gondolat-ban hozzátette: „Hamarosan úgyis fölfalnak a vadállatok.” De azért nagyon megkönnyebbült a szíve, hogy nem neki kellett egy ilyen szép teremtésnek a vérért kiontania. Éppen arra szaladt egy vadmalac, azt megfogta, leszúrta, kivágta a szívét és hazavitte bizonyságul a királynénak. Annak erre egyszeriben megjött a kedve, mert hát azt hitte, Hófehérke nem él már.

Szegény lányka pedig ment, ment tovább, egyes- egyedül az úttalan rengetegben. A fák közt mind sűrűbb lett a ho-mály, neki pedig egyre jobban elszorult a szíve félelmében. Ahogy az árnyak ingtak: mintha óriások fenyegetnék; ha le-vél rezzent: mintha mohó szemek lesnének utána a lombból. Ág reccsent a lába alatt; ő megijedt tőle, futásnak eredt. Sza-ladt árkonbokron át, fészkekre tért madarakat, odvukba búj-t állatokat riasztott föl; ha gally suhintott a vállára, ha inda akaszkodott a szoknyájába, úgy megrettent, majd elállt a szívverése. Végre ritkult kissé az erdő, s ő egy parányi tisz-táson kis házikót pillantott meg a homályban. Egyszeriben megkönnyebbült, összeszedte maradék erejét, odaszaladt a kis házhoz, és belépett.

Odabent parányi volt minden, de olyan tiszta, olyan taka-

ros, hogy azt el sem lehet mondani. A szoba közepén terített asztalka állt, az asztalkán hét tányérka, s mindegyik mellett kicsi kanál, kicsi kés, kicsi villa, pohárka. A fal mellett hét ágycska, minden ágyon habfehér terítő.

Hófehérke nagyon megéhezett, nagyon megszomjazott; leült a kis asztalhoz, s már-már nekikezdett a falatozásnak; hanem akkor arra gondolt: az, akinek ő megeszi a vacsoráját, az bizony éhen marad ma este. Ezért hát sorra mind a hét tányérből evett egy kevés főzeléket, hozzá mind a hét szelet kenyérből tört egy csipetnyit, és rá mind a hét pohárból ivott egy csöpp bort. Aztán, mert nagyon fáradt volt, le akart feküdni. Csakhogy az egyik ágycska túl keskeny volt neki, a másik meg túl rövid; egyiket a másik után próbálta ki, míg aztán a hetedikben végre kényelmesen el tudott helyezkedni. Letette a fejét a kicsi párnára, és nyomban elaludt.

Odakint lassan leereszkedett az este. Csillagok lobbantak az égen, de mintha lent a földön a hegyoldalon is csillagok mozognának, hét imbolygó kicsi csillag, libasorban. Hét parányi bányáslámpa volt az, fényüknél hét kis törpe tartott hazafelé vidáman a leszálló éjszakában. Ott laktak a tisztás szélén a házikóban; kora reggel útra keltek, napestig dolgoztak, ércet bányásztak a hegyekben s este aztán vállukra veték a szerszámukat, és víg nótaszóval hazatértek. Így éltek ott békeességben, ki tudja, mióta. Soha nem háborgatta őket senki, soha nem zavarta meg semmi az életük rendjét.

Ma azonban, ahogy a házukba beléptek, a hét kicsi lámpa világánál nyomban észrevették, hogy valaki járt ott: nem találták a szobácskát olyan rendben, amilyenben reggel hagy-

ták. Futkostak, nézegettek, tanakodtak; egyszer csak az első felkiáltott:

- Ki ült a székecskémén? S a második:
- Ki evett a tányérkámból? A harmadik:
- Ki csipett a kenyérből? A negyedik:
- Ki csent a főzelékemből? Az ötödik:
- Ki használta a kis villámot? A hatodik:
- Ki vágott a kis késemmel? A hetedik:
- Ki ivott a pohárból?

Akkorra az első törpe már azt is észrevette, hogy az ágya közepén kis gödröcske mélyül.

Nosza, fölkiáltott:

- Ki feküdt az ágycskámban?

Mind összeszaladtak, mind azt kiabálták:

- Az enyémbe is feküdt valaki!
- Az enyémbe is!

És forgatták a párnájukat, emelgették a takarójukat, még az ágy alá is bekukkantottak, úgy keresték az idegent, míg a hetedik ágyban föl nem fedezték Hófehérkét. Ott feküdt, ott aludt édesdeden. Bőre, mint a hó, arca, mint a vér, haja, mint az ében; olyan gyönyörű volt, hogy a törpéknek még a lélegzetük is elakadt az álmélkodástól, ahogy tetőtől talpig végigjáratták rajta a lámpásuk fényét.

– Egek ura – rebegték –, de tündérszép gyermek! Hagyták, hadd aludjék; lábujjhegyen jártak-keltek, csöndben költötték el a vacsorájukat, aztán lefeküdtek, hat a maga megszokott helyére, a hetedikkel pedig mindegyik megosztotta egy-egy órára az ágycskáját.